

JOSH MALERMAN

V PASTI

Neotvírej oči, nebo zemřeš!

ZELENÝ
KOCUR

Josh Malerman

V pasti

Josh Malerman

V Pasti

Z anglického originálu Bird Box vydaného nakladatelstvím Ecco v New Yorku v roce 2014 přeložila Petra Nagyová.

Jazyková redakce: Tomáš Dimter

Korektury: Lucie Ferenzová

© Vydavatelstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín, Slovensko, 2016

Vydává: Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-22-7

EAN 9788089761227

Copyright © 2014 Josh Malerman

Translation © Petra Nagyová, 2016

Občas si přeji, abych byl architektem a mohl někomu věnovat budovu; byla by to superstavba protínající oblaka a končící až kdesi v hlubinách. A kdyby tato kniha nebyla z písmen, ale z cihel, uspořádal bych slavnost a na tu pozval i ty nejmlhavější vzpomínky, co mám; přečetl bych sekerou pásku a v tom okamžiku by všichni poprvé spatřili název mé stavby. Nesla by jméno Debbie.

Mami, tahle kniha je pro tebe.

Malorie stojí v kuchyni a přemýšlí.

Má vlhké ruce. Chvěje se. Palcem u nohy nervózně poklepává po rozbitých kachlících na podlaze. Je brzy; slunce pravděpodobně teprve vykouklo nad horizont. Pozoruje, jak jeho slabé světlo prostupuje černými těžkými závěsy na oknech a říká si,

Byla tam mlha.

Děti spí ve svém pokoji, pod pleťivem obaleným černou látkou. Možná ji před chvílí slyšely, když klečela na dvorku. Ten hluk, ať už to bylo cokoli, se skrz mikrofony musel přenést až do zesilovačů u jejich postelí.

Pohlédne na své ruce a ve světle svíčky si všimne nepatrných záblesků. Ano, jsou vlhké. Ještě se na nich třpytí ranní rosa.

Malorie se teď v kuchyni musí zhluboka nadechnout, než sfoukne svíčku. Rozhlédne se po malé místnosti, přelétne pohledem zrezivělé nádoby a popraskané talíře. Lepenkovou krabici, co slouží jako odpadkový koš. Židle, některé posprávanané kusem provázku. Špinavé zdi. Špínu po dětech. I starší skvrny. Spodek zdí v hale je zbarvený rudými fleky, které časem vybledly do hněda. Je to krev. I koberec v obýváku je takhle zbarvený, i když se ho Malorie pokoušela vydrhnout. V domě už nejsou žádné čisticí přípravky. Malorie si tehdy nanosila od studny kbelíky s vodou a starým pánským sakem se snažila všechny ty skvrny v domě vyčistit. Marně – vzdoro-

valy. Dokonce i ty, co se nezdály tolik zasáklé, tam nakonec zůstaly – zmenšené stíny těch původních, stále však hrozivě na očích. V předsíni schovala jeden flek za krabicí se svíčkami. V obýváku pak další dva za gauč, který teď proto podivně trčí do prostoru. Malorie ty fleky připadaly jako dvě vlčí hlavy. V druhém patře, u schodů na půdu, se za hromadou plesnivých kabátů skrývají hluboké rudé škrábance vryté do omítky těsně nad podlahou. Pár metrů odsud je nejtemnější flek v celém domě. Do téhle části v patře přestala chodit, protože ho prostě nedokáže překročit.

Kdysi to býval pěkný dům na předměstí Detroitu. Ideální pro rodinu, bezpečný. Ani ne před pěti lety by ho ještě realitní makléři s pýchou nabízeli zákazníkům. Ale dnes ráno jsou okna zabedněná kartónem z krabic a prkny. Voda neteče. Na kuchyňském pultu stojí velké dřevěné vědro. Vzduch je zatuchlý. Normální hračky pro děti tu nejsou. Panenky si vyřezali z kusů dřevěné židle. Barvou jim namalovali obličej. Poličky zejí prázdnotou. Na zdech nevisí žádné obrazy. Pode dveřmi u zadního vchodu vedou dráty až do pokojů v prvním patře, kde pak zesilovače upozorní Malorie a děti na jakýkoli zvuk přicházející zvenčí. Takhle ti tři žijí. Venku tráví minimum času. A když už, zaváže jim oči.

Svět venku, za zdmi domu, děti nikdy nespátřily. Ani oknem. Malorie se z okna nepodívala už víc jak čtyři roky.

Čtyři roky.

Dnes to rozhodnutí udělat nemusí. V Michiganu je říjen. A zima. Vydat se pětadvacet kilometrů po řece by bylo na děti moc. Možná jsou ještě moc malé. Co kdyby třeba některé spadlo do vody? Co by pak Malorie, s páskou na očích, dělala?

Náhoda, pomyslí si Malorie. Taková hrůza. Po všem tom utrpení, po tom, co přežili. Umřít kvůli náhodě.

Malorie se zadívá na závěsy a rozpláče se. Chce se jí na někoho křičet. Chce se jí někoho úpěnlivě prosit, kohokoli. *Tohle není fér,* řekla by. *Je to kruté.*

Ohlédne se přes rameno ke vchodu do kuchyně a do chodby, která vede k dětskému pokoji. Za prázdným rámem od dveří spí děti. Spí tvrdě, přikryté černou látkou, skryté před světlem i zraky lidí. Ani se nehnu. Nic nenasvědčuje tomu, že by byly vzhůru. Ale přesto ji možná poslouchají. Malorie je pořád nutí poslouchat, neustále jim opakuje, jak důležité je mít nastražené uši, až se jí občas zdá, že ji pak děti možná slyší i přemýšlet.

Mohla by počkat, až bude lepší počasí, až bude tepleji a bude se moct víc soustředit na loď. Mohla by o tom říct dětem a vyslechnout, co ony na to. Třeba by měly dobrý nápad. Jsou jim sice teprve čtyři, ale jsou vycvičené *poslouchat*. Mohly by ji pomáhat navigovat, až bude – poslepu – tu loď řídit. Bez nich by tu cestu Malorie nezvládla. Potřebuje jejich uši. Ale může se spolehnout i na jejich rady? Mají ve čtyřech letech vůbec co říct k tomu, *kdy* je nejlepší z domu navždycky odejít?

Malorie se sveze na kuchyňskou židli a bojuje s pláčem. Je bez bot a palcem u nohy stále ťuká o vybledlé linoleum. Pomalu se zadívá ke schodům do sklepa. Kdysi si tam s mužem jménem Tom povídala o muži jménem Don. Pohlédne ke dřezu, kam kdysi Don nosíval vědra s vodou od studně a třásl se chladem, když přišel zvenku. Stačí se trošku předklonit a vidí do vstupní haly, kde kdysi Cheryl připravovala krmení ptáčkům. Mezi ní a vchodovými dveřmi je obývací pokoj, tichý a tmavý, kde je příliš mnoho vzpomínek na příliš mnoho lidí, než aby to dokázala snést.

Čtyři roky, říká si, a chce se jí prorazit pěstí zeď.

Malorie ví, že ze čtyř let může být snadno osm. A z osmi se může rychle stát dvanáct. A pak už budou z dětí dospělí lidé. Lidé, kteří nikdy neviděli nebe. Nikdy se nepodívali z okna. Co s nimi dvanáct let takového života může udělat? Může se stát, uvažuje Malorie, že mraky na obloze přestanou být skutečné a jediné místo, kde se budou cítit doma, bude za zatemněnými okny?

Malorie ztěžka polkne. Představuje si, že je bude sama vychovávat, než dospějí.

Zvládne to vůbec? Dokáže je ochraňovat dalších deset let? Dokáže je chránit tak dlouho, aby pak ony ochránily ji? A proč vlastně? Jaký život je pak čeká?

Jsi špatná máma, pomyslí si.

Protože nedokázala najít způsob, jak jim ukázat nedozírnou oblohu. Protože nedokázala najít způsob, jak je nechat pobíhat po dvoře, po ulici, po čtvrti plné prázdných domů a zarostlých parkovišť. Nebo se jednou, alespoň jednou podívat ven, když nebe zčerná a – najednou – zkrásní spoustou hvězd.

Zachraňuješ jim život životem, který ani nemá cenu žít.

Uslzeným, rozostřeným pohledem si povšimne, že tmavé závěsy jsou zase o odstín světlejší. Jestli je tam mlha, nebude to na dlouho. A pokud jí má pomoci a schovat ji a děti při cestě k řece, kde je loď, musí je hned vzbudit.

Prašτί pěstí do stolu a otře si slzy.

Malorie se zvedne ze židle a vyrazí z kuchyně chodbou do dětského pokoje.

„Kluku!“ zakřičí. „Malá! Vstávat.“

V pokoji je tma. Jediné okno zakrývá několik prostěradel, takže ani v poledne sem nepronikne jediný sluneční paprsek. V pokoji jsou dvě matrace, každá u jedné stěny. Nad nimi se tyčí černá kopule. Pletivo, které teď jako konstrukce drželo tmavou látku, bývalo kdysi vzadu na dvoře, kde s ním obehnali malou zahrádku u studny. Ale poslední čtyři roky sloužilo jako brnění, které mělo děti chránit nikoli před tím, co by je mohlo vidět, ale před tím, co by mohly spatřit ony. Malorie zaslechne šramot a klekne si, aby uvolnila drát připevněný hřebíky k dřevěné podlaze. Už si sahá do kapsy pro pásky na oči, když spatří, jak si ji děti ospalým, překvapeným pohledem prohlížejí.

„Mami?“

„Vstávejte. Hned. Maminka spěchá.“

Děti okamžitě poslechnou. Nekňourají, nestěžují si.

„Kam jdeme?“ ptá se Malá.

Malorie jí podá šátek se slovy: „Vezmi si to. Půjdeme k řece.“

Berou si od ní šátky a pevně si je uvazují přes oči. Mají v tom cvik. Úplní experti, pokud se to o čtyřletém děcku dá vůbec říct. Malorie píchne u srdce. Vždyť jsou to ještě děti, měly by být zvědavé. Měly by se jí ptát, proč jdou zrovna dneska k řece – k řece, kam nikdy dřív nešly.

Ale ony jen dělají, co jim řekne.

Malorie si svůj šátek ještě nenasadila. Nejdřív připraví děti.

„Vezmi si s sebou puzzle,“ říká Malá. „A oba si vezměte příkrývku.“

Vzrušení, které pociťuje, je nepopsatelné. Je to vlastně spíš hysterie. Chodí z pokoje do pokoje a rozhlíží se po věcech, maličkostech, které by mohli potřebovat. Najednou má pocit, že je hrozně nepřipravená. Necítí se bezpečně, jako by jí najednou zmizel dům i půda pod nohama a ona zůstala stát, vydaná všanc zbytku světa. Navzdory šíleným představám však stále svírá šátek. Ať už doma sbalí cokoli, ať už jim cokoli poslouží za zbraň, ona ví, že páska přes oči je pro ně největší ochranou.

„Vezměte si deky!“ připomíná dětem, když slyší, jak se balí. A pak jde za nimi do pokoje, aby jim pomohla. Chlapec, na svůj věk sice drobný, nicméně překvapivě silný, na což je Malorie pyšná, se právě rozhoduje mezi dvěma košilemi. Obě jsou mu velké. Kdysi patřily dospělému muži, ale to už je dávno. Malorie mu pomůže vybrat a sleduje, jak mu tmavé vlasy mizí pod látkou a pak zase vykouknou v otvoru pro hlavu. Je sice jak na trnů, ale i tak si Malorie všimne, že Kluk poslední dobou nějak vyrostl.

Malá, na svůj věk přiměřené postavy, se snaží přetáhnout přes hlavu šaty, které jí Malorie ušila ze starého povlečení.

„Venku je chladno, Malá. Šaty nestačí.“

Dívka se zamračí; světlé vlasy má ze spánku ještě celé zacuchané.

„Já si pod ně vezmu i kalhoty, mami. A bereme přece deky.“

Malorie po ní šlehne pohledem. Žádné dohadování. Dnes ne. I kdyby měla Malá pravdu.

„Dneska šaty ne.“

Svět venku – prázdná nákupní střediska a restaurace, tisíce postávajících dopravních prostředků, zapomenuté věci na pultech obchodů, to všechno jako by najednou obklopilo dům. To všechno šeptá, co je tam čeká.

Z komory v malé ložnici nedaleko dětského pokoje si bere kabát. Zavře dveře a ví, že je to naposledy.

„Mami,“ ptá se Malá, když se potkají na chodbě, „budeme potřebovat klaksony?“

Malorie se zhluboka nadechne.

„Ne,“ odpoví. „Budeme všichni spolu. Celou dobu.“

Když Malá vběhne zpátky do pokoje, napadne Malorie, že je to k pláči: největší zábava, kterou její děti kdy měly, byly klaksony na kolo. Hrály si s nimi celé roky. Od malička, kdy na sebe troubily přes obývací. Malorie ty hlasité zvuky přiváděly k šílenství. Ale nikdy jim je nevzala. Nikdy je neschovala. I v těch nejkrušnějších počátcích mateřství si totiž Malorie uvědomovala, že cokoli dokázalo děti v tomhle světě rozesmát, bylo dobré.

I když tím někdy Viktorovi naháněly strach.

Jak jen se Malorie po tom psovi stýskalo. První roky, kdy se o děti starala sama, si představovala, že až se vydají na řeku, bude s nimi v lodi i Viktor, jejich border kolie. Viktor by je byl varoval, kdyby bylo na blízku nějaké zvíře. A možná by i dokázal leccos odehnat.

„Tak fajn,“ řekne, když se její štíhlé tělo opře o zárubeň. „To bychom měli. Vyrazíme.“

Občas, ať už za klidného odpoledne nebo bouřlivého večera, jim Malorie vyprávěla, že tenhle den jednou přijde. Ano, vyprávěla jim o řece. O výletě. Dávala si dobrý pozor, aby nikdy nepoužila slovo „útek“, protože nedokázala snést pomyslení,

že by děti svůj každodenní život začaly považovat za něco, od čeho se utíkají. Raději je tedy připravovala na to, že je jednou ráno vzbudí a ve spěchu budou muset navždycky opustit domov. Věděla, že z ní děti cítí nejistotu – stejně neomylně jako slyší pavouka lezoucího po okenní tabulce zatemněného okna. Celé roky si v kredenci dávala stranou pytlík s jídlem, až se vždycky zkazilo, ale zase ho vyměnila a doplnila zásoby. Byl pro Malorie něco jako důkaz, důkaz, že by je jednou *mohla* probudit, jak jim o tom vyprávěla. *Vidíte*, říkala si, když nervózně kontrolovala závěsy, *jídlo v kredenci je součástí plánu*.

A teď ten den přišel. To ráno. Tu hodinu. S tou *mlhou*.

Kluk a Malá o krok popošli a Malorie si před ně dřepala. Zkontrolovala jim šátky na očích. V pořádku. V okamžiku, kdy očima přejížděla z jedné tváříčky na druhou, si naplno uvědomila, že jejich cesta ven konečně začíná.

„Poslouchejte mě,“ řekne a chytne je jemně za bradu. „Dneska si vyjedeme lodí po řece. Možná to bude dlouhá cesta. Ale je hrozně důležité, abyste oba dělali přesně to, co vám řeknu. Je vám to jasné?“

„Ano.“

„Ano.“

„Bude tam zima. Máte deky. Máte šátky. Nic víc zatím nepotřebujete. Je to jasné?“

„Ano.“

„Ano.“

„Nikdo z vás si v žádném případě nesmí sundat šátek. Jestli to uděláte, tak vás potrestám. Je to jasné?“

„Ano.“

„Ano.“

„Potřebuji vaše uši. Potřebuji, abyste co nejpečlivěji poslouchaly. Na řece musíte poslouchat i to, co je slyšet za řekou, co je za lesy. Jestli v lese uslyšíte zvíře, řeknete mi to. Jestli uslyšíte něco ve vodě, taky to řeknete. Jasné?“

„Ano.“

„Ano.“

„*Nepetejte se na nic, co nesouvisí s řekou. Ty budeš sedět vpředu,*“ poklepala na rameno Klukovi. Pak poklepala na rameno Malé. „A ty budeš sedět vzadu. Až se dostaneme do lodi, ukážu vám kde. Já budu veprostřed veslovat. Nechci, abyste si spolu v lodi povídali, leda by to bylo kvůli něčemu, co jste zaslechli v lese. Nebo v řece. Jasně?“

„Ano.“

„Ano.“

„Nebudeme kvůli ničemu zastavovat. Teprve, až budeme na místě. Kdy to bude, vám řeknu. Když budete mít hlad, vezměte si něco z tohohle pytlíku.“

Malorie se dotkne pytlíkem hřbetů jejich ručiček.

„Nesmíte usnout. *Nesmíte* usnout. Potřebuji dneska vaše uši víc než kdy předtím.“

„Budeme brát mikrofony?“ ptá se Malá.

„Ne.“

Zatímco s nimi hovoří, dívá se Malorie z jedné tvářičky na druhou.

„Až vyjdeme z domu, budeme se držet za ruce a půjdeme po pěšině ke studni. Projdeme přes mýtinu v lese za domem. Cestička k řece je zarostlá. Možná budeme muset hledat rukama, a v tom případě chci, abyste se mě chytly za kabát nebo se držely jeden druhého. Jasně?“

„Ano.“

„Ano.“

Nejsou vyděšené?

„Poslouchejte mě. Jdeme na místo, kde ještě žádný z vás nebyl. Půjdeme dál, než jsme kdy z domu šli. Ale venku jsou věci, co vám mohou ublížit, co mohou ublížit mamince, když mě nebudete poslouchat, teď, dnes ráno.“

Děti mlčely.

„Chápete?“

„Ano.“

„Ano.“

Malorie je dobře vycvičila.

„Dobrá,“ řekla s nepatrnou hysterií v hlase. „Vyrážíme. Vyrážíme hned. Vyrážíme.“

Přitiskne si jejich hlavičky k čelu.

Pak vezme obě děti za ruku. V tichosti procházejí domem. V kuchyni si Malorie třesoucíma rukama utře slzy a vytáhne z kapsy šátek. Uváže si ho pevně kolem hlavy a dlouhých tmavých vlasů. Zarazí se s rukou na kouli od dveří – od dveří vedoucích na pěšinu, po které nanosila nesčetně věder vody.

Za okamžik nechá dům za zády. Ta skutečnost ji v tu chvíli naprosto pohltila.

Otvírá dveře. Dovnitř zavane studený vzduch. Malorie vykročí, pološílená strachem a s otřesnými představami o tom, co je možná čeká a co ani před dětmi nemůže vyslovit. Nemůže kloudně promluvit, a tak skoro vykřikne.

„Chytněte se mě za ruce. Oba dva.“

Kluk se Malorie chytne za levou ruku. Druhá ručka jí vklouzne do pravé.

Poslepu vycházejí z domu.

Studna je od nich dvacet metrů. Po obou stranách cestičky leží kousky dřeva, původně rámy z obrazů, které naznačují směr. Obě děti se jich špičkou svých bot nesčetněkrát dotýkaly. Malorie jim jednou řekla, že voda ve studni je jediný lék, který kdy budou potřebovat. Ví tedy, že děti mají studnu ve velké úctě. Nikdy ani nemukly, když s ní musely pro vodu.

Tady u studny je půda pod nohama hrbolatá. A zdá se až nepřirozeně měkká.

„Tady je ta mýtiná,“ zvolá Malorie.

Opatrně vede děti za ruku. Deset metrů od studně začíná další pěšina. Vstup na ni je úzký a prochází mezi stromy. Řeka je odsud ani ne sto metrů. V lese musí Malorie na okamžik děti pustit, aby po hmatu našla začátek stezky.

„Chytněte se mě za kabát!“

Tápe mezi větvemi, až narazí na sud přivázaný ke stromu u začátku stezky. Uvázala ho tam před více než třemi lety ona.

Kluk se jí chytne za kapsu a cítí, že Malá se chytá jeho. Malorie jde a neustále na ně volá, aby se držely. Do obličeje jí šlehají větve, ale nevykřikne.

Brzy dorazí ke značce, kterou tam Malorie tehdy zapíchla. Kus nohy od kuchyňské židle, kterou Malorie zapíchla do prostřed cesty, aby o ni zakopla, klopýtla, vzpomněla si.

Objevila tu loď před čtyřmi roky, kotvila pouhých pět domů od toho jejich. Naposledy ji šla zkontrolovat sice víc než před měsícem, ale doufala, že tam pořád je. Ale i tak bylo těžké nemyslet na nejhorší. Co když se k ní někdo dostal dřív? Nějaká jiná žena, podobná jí, která bydlela o pět domů dál v opačném směru a která den co den, poslední čtyři roky, sbírala odvahu k útěku. Žena, která jednou, jako ona, klopýtala po kluzkém břehu, až ucítila ten samý spásný bod, tu samou ocelovou špičku říční bárky.

Vzduch štípe Malorie do ošlehané tváře. Děti ani nemuknou.

Tohle přece není dětství, uvažuje Malorie po cestě k řece.

A pak ji slyší. Ještě než dojdou ke kotvišti, slyší, jak se loďka pohupuje na vodě. Zastaví se a zkontroluje dětem pásky na očích. Utáhne je. Vede je k dřevěnému molu.

Ano, zaraduje se, ještě pořád tu je. Stejně jako jsou ještě pořád auta zaparkovaná v ulici před jejich domem. Stejně jako jsou tam ještě pořád prázdné domy.

Jak vyšli z lesa a z domu, je větší zima. Zvuk vody je stejně děsivý jako vzrušující. Klekne si tam, kde tuší loď, pustí děti a hledá poslepu ocelovou špičku. Prsty ale nejprve nahmatá lano.

„Kluku,“ říká a přitáhne ledově chladnou špičku lodi k molu. „Ty dopředu. Sedni si dopředu.“ Pomůže mu. Jakmile bezpečně sedí, chytne mu hlavu do dlaní a znovu opakuje: „Poslouchej. Co je za vodou. *Poslouchej.*“

Malé řekne, ať zůstane na molu a poslepu odvazuje lano, načech opatrně vleze na sedátko uprostřed lodi. V polosedě pomáhá Malé nasednout. Loďka se divoce zakymácí a Malorie stiskne dívce příliš silně ruku. Malá ani nemukne.

Na dně lodi je listí, větve a voda. Malorie je prohrabává a snaží se najít pádla, která si schovala u pravého boku. Jsou studená. Vlhká. Páchnou plísní. Nasadí je do ocelových držáků. Jedno veslo použila, aby loď odstrčila od mola – působilo bytelně. A pak...

Jsou na řece.

Voda je klidná. Ale všude jsou zvuky. V lese se něco hýbe.

Malorie si vzpomene na mlhu. Doufá, že je při útěku schovala.

Jenže mlha se zvedne.

„Děti,“ naléhá Malorie a ztěžka oddychuje. „*poslouchejte.*“

Konečně, po čtyřech letech čekání, příprav a dodávání si odvahy k odchodu, vesluje pryč od mola, pryč od břehu, a pryč od domu, který ji a její děti dosud chránil. Zdálo se to jako věčnost.

2

Do narození dětí zbývá devět měsíců. Malorie bydlí se svou sestrou Shannon ve skromném pronájmu, ani jedna si pokoj nijak nevyzdobila. Navzdory obavám některých přátel se sem nastěhovaly před třemi týdny. Malorie i Shannon jsou sice obě oblíbené a inteligentní, ale když jsou spolu, bývají někdy podrážděné. Nejinak tomu bylo i v den, co si dovnitř začaly nosit krabice.

„Říkala jsem si, že bych si asi měla vzít ten větší pokoj,“ oznámila Shannon, když došla na podestu v druhém poschodí. „Mám přeci větší skříň.“

„Ale prosím tě,“ odbyla ji Malorie s plastovou bedýnkou plnou nepřčetných knih v náručí. „Ten pokoj má prostě lepší výhled.“

Nato se sestry pustí do dlouhé a únavné debaty o tom, kdo má na to z hlediska přátel a rodiny větší právo, což vyvrcholí hádkou hned první odpoledne. Nakonec Malorie souhlasí, že si hodí mincí. Štěstí přeje Shannon a Malorie se nemůže zbavit dojmu, že švindlovala.

Dneska ale Malorie nemyslí na těch tisíc věcí, kterými ji její sestra přivádí k nepřičetnosti. Nechodí za ní, nezavírá za ní dvířka od skříně, nesbírá po ní svršky ani ponožky na chodbě. Nesupí v duchu, ani nevrčí hlavou, když pouští myčku nebo šoupe ke straně Shannoniny nevybalené krabice z prostředka

obýváku, kde kvůli nim nemůže ani jedna projít. Místo toho stojí v prvním patře v koupelně před zrcadlem, nahá, a prohlíží si ve skle břicho.

Už se ti přece stalo, žes to nedostala, říká si. Ale příliš ji to neuklidňuje, protože už je nervózní celé týdny a ví, že si s Henry Martinem měla dávat větší pozor.

Černé vlasy jí spadají na ramena. Rty se zkroutí v podivném úšklebku. Položí si ruce na ploché břicho a pomalu přikývne. Ať už je to, jak chce, má *pocit*, že je těhotná.

„Malorie!“ volá Shannon z obýváku. „Co tam pořád *děláš*?“

Malorie neodpoví. Natočí se k zrcadlu z boku a skloní hlavu. V tlumeném světle koupelny se její modré oči zdají skoro šedé. Položí jednu ruku na kraj umyvadla a nahrbí se. Snaží se zatáhnout břicho, jako by tím chtěla dokázat, že uvnitř není pro sebemenší život místo.

„Malorie!“ volá znovu Shannon. „V televizi je další reportáž! Zase se něco stalo na Aljašce.“

Malorie sestru slyší, ale co se děje ve světě ji zrovna teď moc nezajímá.

V poslední době se po internetu jako lavina rozšířila historika, které lidé začali přezdívat „Ruská reportáž“. Psalo se v ní, že kdesi na zasněžené dálnici u Petrohradu jel v kamionu na místě spolujezdce muž, který požádal řidiče, svého kamaráda, aby zastavil, načež ho napadl a nehty mu vyškrábal rty z obličeje. Pak vytáhl z auta stolní pilu a ve sněhu se s ní podřezal. Děsivý příběh, ale Malorie ho považovala jen za další ukázkou toho, jak může internet udělat z nějaké výjimečné události terno. Jenže pak se objevila další zpráva. S podobným scénářem. Tentokrát k ní došlo v Jakutsku, nějakých pět tisíc kilometrů od Petrohradu. Matka, podle všeho zcela „normální“, tam na zahradě zaživa pohřbila svoje děti a pak se podřezala střepy z rozbitého nádobí. Třetí případ, z rusého Omsku, přes tři tisíce kilometrů jihovýchodně od Petrohradu, se stal na sociálních sítích okamžitě jedním z nejdiskutovanějších témat vůbec.

Tentokrát k němu byl i videozáznam. Malorie se vydržela dívat potud, co nějaký muž s vousy od krve mával sekerou a snažil se zasáhnout muže za kamerou, který ho točil. Nakonec se mu to podařilo. Ale to už Malorie neviděla. Snažila se pak tomu tématu úplně vyhýbat. Ale Shannon se svým smyslem pro drama trvala na tom, že ji těch hrozivých zpráv neušetří.

„Aljaška,“ opakuje Shannon skrz koupelnové dveře. „To už je v Americe, Malorie!“

Shannoniny světlé vlasy prozrazují matčin severský původ, byla z Finska. Malorie se podobá spíš otci: silná, oči hluboko posazené v důlcích, s jemnou, světlou pletí. Obě vyrůstaly v severním Michiganu a snily o tom, že budou jednou žít dole na jihu, poblíž Detroitu, kde, jak si představovaly, je spousta zábavy, koncertů, pracovních příležitostí i hromady chlapů.

To poslední v případě Malorie tak docela neplatilo, dokud ovšem nepotkala Henryho Martina.

„Ježišikriste,“ vykřikne Shannon. „Možná už je něco i v Kanadě. Tohle začíná bejt vážný, Malorie. Co tam děláš?“

Malorie otočí kohoutkem a nechá studenou vodu protékat mezi prsty. Pak si opláchne obličej. Podívá se do zrcadla a myslí na rodiče, kteří jsou ještě pořád v horním Michiganu. Nemají o Henryho Martinovi tušení. Sama s ním od té jediné společné noci vlastně nepromluvila. A přesto, jak se zdá, je k němu už navždy připoutaná.

Najednou se dveře od koupelny otevrou. Malorie se natáhne pro ručník.

„Ježiši, Shannon.“

„Slyšelas mě, Malorie? Už se o tom všude píše. Prý to souvisí s něčím, co člověk vidí. Není to divný? Zrovna před chvílí říkali na CNN, že tohle mají všechny ty případy společný. Oběti nejdřív něco *uvidí* a pak někoho napadnou a zabijou se. Myslíš, že je to vůbec možný? Co?“

Malorie se pomalu otočí k sestře. V tváři nemá žádný výraz.

„Hele, seš v pohodě, Malorie? Nevypadáš moc dobře.“

Malorie se rozpláče. Kousne se do rtu. Natáhla se sice pro ručník, ale nestačila se jím přikrýt. Takže ještě stále stojí před zrcadlem, jako by si prohlížela odhalené břicho. Shannon si toho všimne.

„Doprdele,“ vydechne. „Nejseš ty náhodou—“

To už však Malorie přikývla. Shannon Malorie obejmě a hladí ji konejšivě po tmavých vlasech.

„No tak,“ říká. „Nesmíš hned plašit. Dojdeš si pro test? To se tak přece dělá. Jasný? A neboj. Vsadím se, že více než půlka z těch, co jdou na ty testy, nakonec těhotný vůbec nejsou.“

Malorie nic neříká. Jen zhluboka povzdechne.

„Tak,“ zavelí Shannon. „Jde se.“